

kommer til at virke i Fremtiden i sit Pastorat, er ublide. Det samme gælder for et andet æret Medlem af Folketinget, Pastor Bindslev. Jeg er glad for, at jeg hører til et Parti, om hvilket jeg er overbevist om, at det aldrig vil stille mig som Præst under saadanne Kaar. Jeg fastholder det, det er antikirkeligt, det er ukristeligt.

Jeg skal ikke dvæle ved Spørgsmaalet om Enstemmighed. Jeg har jo alt ved mine Udtalelser i Gaar givet den højtærede Kirkeminister Anledning til at rette det, som han sagde ved en tidligere Lejlighed. Jeg mente, at der kun forelaa een Misforstaaelse fra den højtærede Kirkeministers Side. Jeg hører nu, at der forelaa to.

Den ærede Ordfører for Venstre kom ind paa, at tidligere Kirkeministre ogsaa har haft Spørgsmaalet om Forbedring af Præsternes Lønninger under Overvejelse. Jeg skal nu ikke dvæle hverken ved J. C. Christensens eller andres Udtalelser, men jeg skal henholde mig til det, som den ærede Ordfører for Venstre sagde om min Deltagelse i disse Overvejelser. Det er rigtigt, at da jeg i Efteraaret 1924 fik den nu saa ofte omtalte og saa højt skattede Henvendelse fra, jeg kan godt sige alle Landets Menigheder, om at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, saa tog jeg det under Overvejelse. Naturligvis, ellers vilde jeg slet ikke have opfyldt min Pligt, og jeg gik endogsaa saa vidt, at jeg udarbejdede et Forslag, som jeg forhandlede med Præsteforeningen om. Det er det, man har faaet at vide i Offentligheden. Men man føjer ikke det følgende til. Man føjer ikke til, at jeg stillede forskellige Betingelser. For det første var det et Krav, et Ønske fra Menighedsraadens Side, at Begyndelseslønnen for 3die Klasses Embeder blev hævet betydeligt. Det afviste jeg kategorisk, fordi jeg mener, at denne Begyndelsesløn netop er passende for disse unge Mennesker, som kommer ind i Præstegerningen. Dernæst sagde jeg: De bestaaende Lønsatser skal blive ved at bestaa som Statens Lønsatser, idet jeg jo netop ogsaa — det gør jeg altid — fastholder dette, at de er Statens Tjenestemænd; men jeg kan tænke mig at give Menighedsraadene en Bemyndigelse til ved Embedsledighed at fastsætte andre Lønsatser — som jeg saa havde udarbejdet — paa Betingelse af, at den enkelte Menighed selv udreder Beløbet; og Forhøjelsen skal kun gælde for den Mands Embedstid, som bliver kaldet til Embedet; naar han bliver

forflyttet, maa Embedet gaa ned i, om jeg saa maa sige, Statens Lønningsklasse. Og naturligvis skulde de Præster, der sad i Embeder og ikke blev forflyttet, ogsaa have Adgang til at komme ind under disse Lønsatser, men paa den Betingelse, at der skulde udskrives nye Valg til Menighedsraadene, og at den Betingelse, som nu er for at blive Vælger til Menighedsraadene — at man skal melde sig til en Valgliste —, slettes, altsaa saaledes, at det kan blive afgjort tydeligt og klart af alle Skatteydere i den paagældende Menighed, om de vil være med til at udrede denne Forhøjelse. Lønningsfonden kunde komme til at bære nogle af Udgifterne, en mindre Del, men jeg stillede ogsaa den Betingelse, at Udgifterne til Kørsel og Udgifterne til Vedligeholdelse og til Renholdelse af Konfirmandstuer saa heller ikke længere skulde udredes af Lønningsfonden, men skulde udredes af den paagældende Menighed, med et mindre Tilskud fra Lønningsfonden i de Sogne, som havde særlig store Udgifter. Derved vilde Lønningsfonden efter min Mening indvinde, ja, mere end indvinde det Beløb, som den maatte give i Tilskud til disse Ordninger. Saaledes forholder det sig med den Sag. Men da jeg kunde indse, at Kravet om, at der skulde afholdes nye Valg til Menighedsraadene, og at den gamle Stridsbestemmelse om Tilmeldelsen skulde slettes, vilde afstedkomme nye kirkelige Uroligheder i den paa kirkelige Uroligheder saa rige Tid, Efteraaret og Vinteren 1925, saa lagde jeg Forslaget til Side. Men det, at jeg har overvejet det, viser jo, at der ogsaa fra vor Side er Villighed til at gaa ind under en Overvejelse af dette Spørgsmaal, ind under en fredelig Overvejelse. Den højtærede Kirkeminister gør alt, hvad der staaar i hans Magt, ved at kaste dette Forslag ind paa Rigsdagens Bord paa et Tidspunkt, som ikke kan være mere ubetimeligt, for at lægge Hindringer i Vejen for en rolig Overvejelse af Spørgsmaalet.

Man har været inde paa den elendig lille Løn, som Præsterne faar. Naar jeg selv har erklæret mig villig til og siger, at vi er villige til at overveje det, saa er det naturligvis ud fra den Betragtning, at der er noget at overveje. Men for Øjeblikket ikke, dertil er Forholdene ikke nu. Vi ønsker fra vor Side alle kirkelige Spørgsmaal overvejet under rolige Forhold og uden Lidenskab; men dertil er Tiden ikke belejlig. Men da man har talt om disse Lønninger, vil jeg alligevel give et Par Oplysninger derom, som maaske kunde være af Betydning. Hvis vi tager 3die Klasses Lønning — det er